

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/105/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1615204021
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1615204021.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členiek senátu JUDr. Jany Vlčkovej a JUDr. Moniky Holickej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: G. D.B., M.. XX.XX.XXXX, Q. B. XX/X, W., o zaplatenie 66,68 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 20. novembra 2018, č. k. 5C/622/2015-33, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e** .
Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom zo dňa 20. novembra 2018, č. k. 5C/622/2015-33, súd prvej inštancie žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 66,68 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku, teda v časti úroku 28 % ročne zo sumy 66,68 eura od 18.12.2012 do zaplatenia, žalobu zamietol. Žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca dňa 04.01.2012 uzavrel so žalovanou zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, ktorej obsahom bolo zriadenie osobného účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX, pričom žalovanej bola zároveň vydaná platobná karta Maestro s denným limitom platobnej karty 1.000 eur. Zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú s možnosťou jej vypovedania v súlade s VOP. Z listu žalobcu zo dňa 10.12.2012 zistil, že žalobca oznámil žalovanej, že dňom doručenia tohto oznámenia odstupuje od príslušnej zmluvy o účte č. XXXXXXXXXXX/XXXX zo dňa 04.01.2012 a vyzval žalovanú, aby v lehote 3 dní odo dňa doručenia oznámenia uhradila debetný zostatok, ktorý bol ku dňu 01.08.2012 v sume 65,81 eura. Poukázal na to, že žalobca okrem istiny uplatnil proti žalovanej úrok v sadzbe 28% ročne od 18.12.2012 na základe ustanovenia čl. 3.12 VOP, ktoré takmer doslovne kopíruje zákonnú úpravu, keďže ide o inštitút prekročenia v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch.

3. Takto ustálený skutkový stav veci po právnej stránke posúdil podľa § 497, § 502, § 708 ods. 1, 2, § 709 ods. 1, § 710 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1,2,3,4, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1,2,5, § 2 písm. e) zák. č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch, a dospel k záveru, že žalobe je možné vyhovieť iba čiastočne. Poukázal na to, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobca a žalovaná uzavreli dňa 04.01.2012 zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb. Na základe tejto zmluvy žalobca zriadil pre žalovanú osobný účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX, na ktorom žalovaná vykonávala bezhotovostné a hotovostné transakcie. Jej predmetom bolo zriadenie osobného účtu a vydanie platobnej karty. Žalobca od zmluvy odstúpil, keďže na účte bol vykazovaný nepovolený debetný zostatok a vyzval žalovanú na úhradu debetného zostatku. Predmetnú zmluvu uzavrela žalovaná ako fyzická osoba s uvedením rodného čísla a adresy trvalého bydliska. Žalobca je bankou - právnickou osobou poskytujúcou okrem iného službu vedenia účtu a poskytovania úverov. Vec preto právne posúdil ako spotrebiteľský spor a priznal žalovanej postavenie spotrebiteľa. V konaní nebola sporná skutočnosť, že žalobca viedol pre žalovanú bežný účet,

pričom prečerpanie finančných prostriedkov na účte vyplýva z predložených výpisov z účtu. Žalobca však účet uzavrel ku dňu 18.12.2012 a previedol ho internou účtovnou operáciou na svoj vnútorný pohľadávkový účet. Ako vyplýva z predložených výpisov z účtu, k uvedenému dňu žalobca evidoval pohľadávku vo výške 66,68 eur, ktorú žalobcovi ako dôvodne uplatnenú priznal. Vo vzťahu k uplatnenému debetnému úroku 28 % zo sumy debetného zostatku 66,68 eura od 18.12.2012 do zaplatenia však poukázal na to, že podľa bodu 3.12 VOP s nepovoleným prečerpaním, upomienkou a výzvou na jeho vyrovnanie je spojená povinnosť zaplatiť poplatok. Z doloženého sadzobníka úrokových sadzieb platných od 01.03.2015 vyplýva výška úroku pri nepovolenom prečerpaní v sadzbe 28 % p. a. Dospel pritom k záveru, že žalobca si úrok z nepovoleného prečerpania na účte vo výške 28 % uplatnil nedôvodne a bez toho, aby táto uplatnená úroková sadzba mala oporu vo VOP žalobcu, resp. vychádzala z výpisov z účtu žalobcu, kde žalobca sám uvádzal žalovanej podmienky úročenia nepovoleného prečerpania na účte. Súd zároveň poukazuje na rozpornosť ustanovení VOP žalobcu z tohto obdobia, kedy sa vo viacerých ustanoveniach uvádzajú rôzne spôsoby úročenia nepovoleného prečerpania, čo je pre spotrebiteľa neprijateľné. Z týchto dôvodov v tejto časti žalobu žalobcu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p., pričom pri určovaní pomeru úspechu neúspechu strán v konaní vychádzal len z uplatnenej istiny, a preto, keď táto bola v celom rozsahu žalobcovi priznaná, žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote do zamietajúceho výroku vo veci samej odvolanie žalobca, ktorý v tejto časti žiadal napadnutý rozsudok zmeniť a aj v tejto časti žalobe vyhovieť. Odvolanie odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Namietal, že zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb bola medzi stranami uzatvorená v súlade s ustanoveniami Obchodného zákonníka upravujúcimi zmluvu o bežnom účte (§ 708 a nasl. Obchodného zákonníka). V zmysle § 710 Obchodného zákonníka ak ide v zmluve určené, že banka vykoná do určitej sumy príkazy na platby, aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte, spravujú sa práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb zmluvou o úvere (§ 497 a nasl.). V zmysle § 711 ods. 1 Obchodného zákonníka za vykonanie platieb je banka oprávnená požadovať úhradu nákladov s tým spojených a použiť na ich započítanie peňažné prostriedky na účte. V zmysle § 2 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa prekročením rozumie automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania. V zmysle Všeobecných obchodných podmienok platných ku dňu podpisu zmluvy, konkrétne v zmysle čl. III. Účty a vkladné knižky časti G. Osobný účet zriaďuje banka pre fyzické osoby - občanov na základe zmluvy klienta s bankou alebo dodatku k zmluve, ktorého predmetom je zmena iného typu osobného účtu klienta na Osobný účet. V zmysle čl. III. Účty a vkladné knižky časti A. bodu 15 Klient sa zaväzuje dodržiavať na účte kladný (kreditný) zostatok najmenej vo výške minimálneho zostatku zverejneného v obchodných priestoroch banky pre jednotlivé typy účtov. Zároveň je klient povinný zabezpečiť taký zostatok na účte, ktorý pokryje všetky splatné poplatky podľa sadzobníka, splatné trvalé príkazy na úhradu, zrealizované výbery, resp. platby platobnou kartou, splátky súvisiace s poskytnutým úverom a ďalšie platby, ktoré sa zaviazal uhradiť banke. V zmysle čl. III. Účty a vkladné knižky časti A. bodu 23 Ak účet/vkladná knižka /vkladový účet dosiahne debetný (záporný zostatok), prípadne prekročí povolené prečerpanie bez súhlasu banky, debetný zostatok na účte/knižke klienta nadobúda charakter nepovoleného debetu (ďalej len "nepovolený debet"). V prípade vzniku takéhoto nepovoleného debetu banka zašle klientovi upomienku s požiadavkou na vyrovnanie nepovoleného debetu v lehote v nej stanovenej a klient je povinný nepovolený debet vyrovnať v bankou stanovenej lehote uvedenej v upomienke zaslanej bankou. Nevyrovnanie nepovoleného debetu v stanovenej lehote sa považuje za podstatné porušenie zmluvy o účte, pričom pohľadávka banky z nepovoleného debetu sa stane okamžite splatnou vrátane príslušenstva a banka je oprávnená si ju započítať na ľarchu pohľadávky klienta voči banke". Banka si za zaslanie upomienky účtuje poplatok v zmysle aktuálneho sadzobníka. Ak vznikne na účte/vkladnej knižke debetný (záporný zostatok, resp. je prekročené povolené prečerpanie, má banka právo uplatniť úročenie debetu/nepovoleného prečerpania a následne takýto úrok zúčtovať na ľarchu účtu/vkladnej knižky, príp. účtovať sankčný poplatok, ktorý je spolu s debetnými úrokmi uvedený v sadzobníku. Úrok z prekročenej čiastky po dobu nepovoleného prečerpania je teda odplatom, ktorú klient platí banke za čerpanie prostriedkov poskytnutých bankou nad rámec zostatku na účte klienta, nie zmluvnou pokutou. Nepovolené prečerpanie je prekročením v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch a ako vyplýva z vyššie uvedeného, ustanovenia Všeobecných obchodných podmienok iba reflektujú ustanovenia relevantných právnych predpisov upravujúcich vedenie bežného účtu bankou a vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán zo zmluvy o bežnom

účte. S oprávnením banky požadovať úroky za prečerpanie účtu počíta ako Obchodný zákonník, tak aj Zákon o spotrebiteľských úveroch v ust. § 18 ods. 1. Na základe uvedeného sa teda v danom prípade nejedná o špecifickú zmluvnú podmienku alebo princíp zavedený žalobcom a nakoľko sa opiera o právnu úpravu citovanú vyššie, nie je daná ani jej neprijateľnosť. Ohľadne nároku na úrok 28% ročne poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Co/4/2018-54 zo dňa 27.3.2018, v ktorom Krajský súd uviedol, že v dôsledku toho, že sa majiteľ dostal prečerpaním finančných prostriedkov na jeho osobnom účte do stavu mínusu, patria banke z takto poskytnutých peňažných prostriedkov žalovanému úroky dohodnuté zmluvne vo VOP, a to v bode 3.8 VOP a 3.12 s odkazom na bod 8.8 VOP s tým, že úrok z prekročenej čiastky po dobu nepovoleného prečerpania je odplatom, ktorú klient platí banke za čerpanie prostriedkov ňou poskytnutých nad rámec zostatku na jeho účte. Nepovolené prečerpanie je podstatným porušením Zmluvy o bežnom účte, ktoré má za následok nielen právo banky požadovať úroky za prečerpanie účtu, s ktorou povinnosťou počíta aj Zákon o spotrebiteľských úveroch v § 18 ods. 1. Z ustanovení VOP, ktoré obsahujú dojednania o úroku pre prípad nepovoleného debetu vyplýva, že kopírujú zákonnú úpravu, keďže ide o inštitút prekročenia v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom úprava nároku na úrok pri nepovolenom debete vo VOP nie je žiadnou špecifickou zmluvnou podmienkou zavedenou výlučne žalobcom, ale vyplýva z ustanovení Obchodného zákonníka, ako aj zo Zákona o spotrebiteľských úveroch. Podstatné je, že debetný zostatok je úročený dohodnutou úrokovou sadzbou a nárok naň je viazaný na vrátenie peňažných prostriedkov, ktoré tvoria prekročenie s poukazom na § 18 Zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom jeho výška nemôže byť obmedzená zákonnou výškou úrokov z omeškania, ako to nesprávne posúdil súd prvej inštancie. Samotnú dohodu zmluvných strán o platení debetných úrokov pri nepovolenom prečerpaní finančných prostriedkov na bežnom účte spotrebiteľa nie je z uvedených dôvodov možné považovať za obchádzanie zákona. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie zmluvne dohodnutého debetného úroku za podmienok, na akých sa na jeho platení vo VOP so žalovaným dohodol. Spôsob určenia výšky úrokovej sadzby bol zmluvnými stranami dohodnutý v bode 3.7 VOP tak, že zostatok bežného účtu úročí banka aktuálnou úrokovou sadzbou, pretože úroková sadzba je pohyblivá a vychádza z referenčnej úrokovej sadzby, ktorou je úroková sadzba banky pre depozitné produkty. S poukazom na uvedené žiadal žalobca odvolaniu vyhovieť.

5. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadřila.

6. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. V danom prípade súd prvej inštancie skutkovo ustálil, že žalobca a žalovaná uzavreli dňa 04.01.2012 zmluvu o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, ktorej obsahom bolo zriadenie osobného účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX, pričom žalovanej bola vydaná platobná karta Maestro s denným limitom platobnej karty 1.000 eur. Zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú s možnosťou jej vypovedania v súlade s VOP. Z listu žalobcu zo dňa 10.12.2012 vyplýva, že žalobca oznámil žalovanej, že dňom doručenia tohto oznámenia odstupuje od príslušnej zmluvy o účte č. XXXXXXXXXXX/XXXX zo dňa 04.01.2012 a vyzval žalovanú, aby v lehote 3 dní odo dňa doručenia oznámenia uhradila debetný zostatok, ktorý bol ku dňu 01.08.2012 v sume 65,81 eura. Vo vzťahu k napadnutej zamietajúcej časti, teda výroku, ktorým žalobu zamietol v časti úroku 28 % ročne zo sumy 66,68 eura od 18.12.2012 do zaplatenia dospel prvoinštančný súd k záveru, že žalobcovi na zaplatenie týchto úrokov nárok nevznikol, nakoľko uplatnená úroková sadzba nemá oporu vo VOP žalobcu, resp. nevychádza z výpisov z účtu, kde žalobca sám uvádzal žalovanej podmienky úročenia nepovoleného prečerpania na účte, pričom navyše ustanovenia VOP žalobcu z rozhodného obdobia považoval za vnútorne rozporné, keď vo viacerých ustanoveniach uvádzajú rôzne spôsoby úročenia nepovoleného prečerpania, čo je pre spotrebiteľa neprijateľné.

8. V prvom rade považuje odvolací súd, resp. senát odvolacieho súdu, rozhodujúci v tomto spore o odvolaní žalobcu, za potrebné poukázať na to, že doposiaľ vo svojej rozhodovacej činnosti vychádzal zo záveru, že veriteľ má v prípade omeškania dlžníka (spotrebiteľa) popri úrokoch z omeškania právo i na dohodnuté úroky zo spotrebiteľského úveru, ktoré možno požadovať súbežne s úrokmi z omeškania aj po splatnosti celého úveru, a to až do úplného vrátenia istiny takéhoto úveru (napr. rozsudok sp. zn. 8Co/200/2017, sp. zn. 8Co/138/2017). Dňa 20.02.2019 však bolo z dôvodu rozdielov v rozhodovacej činnosti jednotlivých senátov na Občianskoprávnom kolégiu Krajského súdu v Bratislave prijaté zjednocujúce Stanovisko č. 1/2019, podľa ktorého, cit: "V prípade plnenia zo

spotrebiteľského úveru, zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia úveru veriteľovi nepatrí. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, vzniká iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. (Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co 56/2018 z 28.marca 2018)". Vo veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 6Co 56/2018 12, v ktorej prijaté závery boli právnym podkladom pre vypracovanie vyššie uvedeného Stanoviska, sa odvolací súd pri riešení otázky, či žalobkyni (Prima banka Slovensko, a.s.) príslúcha nárok na zmluvný úrok za obdobie po zosplatnení úveru, stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že za obdobie po zosplatnení úveru žalobkyni už zmluvný úrok z nezaplatenej istiny neprináleží a poukázal na to, že splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto kruciálnom rozdieli spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak by navyše odvolací súd takúto zmenu justifikoval, podporil by nielen hrubú nadvládu veriteľa, ale zároveň by podporoval aj stav, v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradiť stav jeho potenciálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. Takéto konanie veriteľa však neponíma v slovenskom právnom poriadku nijakú právnu ochranu a ani preto niet titulu na inkasovanie odplatných úrokov. Uvedenou úvahou sa odvolací súd prirodzene dostáva aj v poradí k ďalšiemu zásadnému záveru, spočívajúcemu v skutočnosti, že keďže jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navyšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou. Povedané inak v protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento

účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods.2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. 87/1995 Z. z. Ak by sa žalobkyňa odplatných plnení napriek vyššie uvedenému výkladu neplatnosti dojednania dovoľovala aj v čase po jednostrannom mimoriadnom zosplatnení úveru, neprešli by tieto nároky testom citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a nar. vl. alternatívne (podľa povahy zmluvnej úpravy) subsidiárne ani testom § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka (k tomu pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2015 sp. zn. 6Co/190/2014). V danej veci vychádzajúc z toho, že ide o plnenie zo spotrebiteľského úveru, zmluvný úrok odo dňa účinkov zosplatnenia úveru žalobkyni nepatrí. V tomto smere odvolací súd poukazuje i na rozhodnutie Ústavného súdu SR (sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18.9.2012), podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania /§ R 59/1998, 4Obo 143/1998/. Veriteľ má právo na zaplatenie zmluvných úrokov len do vyhlásenia predčasnej splatnosti s tým, že následne už právo na dohodnutý úrok z úveru nevzniká, iba právo na úrok z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru, ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi (konkrétne bod 12 a 13 cit. rozsudku). K obdobným právnym záverom dospel Krajský súd v Bratislave aj v rozsudku sp. zn. 9Co 17/2018, v rozsudku sp. zn. 15Co 110/2018, v rozsudku sp. zn. 7Co 347/2017, v rozsudku sp. zn. 10Co 95/2018, v rozsudku 11Co/36/2015. Vzhľadom na uvedené musel odvolací súd zväziť, či nie je v preskúmvanej veci na mieste vychádzať z právnych záverov prijatých v citovanom Stanovisku č. 1/2019 Občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave, ktoré bolo prijaté kvalifikovanou nadpolovičnou väčšinou sudcov, ktorí sú členmi daného kolégia. V rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorému je primárne zverená úloha zjednocovania výkladu právnych noriem, totiž daná otázka zatiaľ zjednotená nebola (aspoň o tom odvolací súd nemá vedomosť). V tejto súvislosti odvolací súd vychádzal predovšetkým zo zásady právnej istoty vyjadrenej v čl. 2 Základných zásad Civilného sporového poriadku, ktorý chráni hodnotu predvídateľnosti práva resp. súdnych rozhodnutí, ako jednu z najvyšších ústavných hodnôt materiálneho právneho štátu. Obsahom uvedenej zásady je so zreteľom na závery vyplývajúce z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR (porov. napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99, II. ÚS 243/05) požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, teda že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované. V opačnom prípade dochádza k porušeniu zásady právnej istoty a zákonom ustanovenej povinnosti pri zabezpečovaní jednoty rozhodovania. I keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06). V nadväznosti na uvedené Ústavný súd SR vníma ako ústavne nesúladnú aj existenciu rozhodnutí krajského súdu vydaných v skutkovo identických prípadoch, v ktorých rozhodol odchylným spôsobom (viď napr. bod 27 nálezu sp. zn. I. ÚS 168/2018).

9. Na základe vyššie uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že pri zodpovedaní otázky, či veriteľ má v prípade omeškania dlžníka (spotrebiteľa) popri úrokoch z omeškania právo i na dohodnuté úroky zo spotrebiteľského úveru aj za dobu po vyhlásení mimoriadnej splatnosti celého úveru až do úplného vrátenia istiny, možno; za stavu chýbajúcej ustálenej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu SR k danej otázke; zabezpečiť dôsledné rešpektovanie zásady právnej istoty vyjadrenej v čl. 2 Základných zásad C.s.p. iba tak, že odvolací súd, resp. senát rozhodujúci v preskúmvanej veci, bude vychádzať z právnych záverov vyslovených vo vyššie citovanom Stanovisku č. 1/2019 Občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Bratislave, teda z toho, že v prípade plnenia zo spotrebiteľského úveru veriteľovi zmluvný úrok za dobu od okamihu zosplatnenia úveru do splatenia istiny nepatrí. Podľa názoru odvolacieho súdu je; za stavu názorovej nejednotnosti v danej otázke jednotlivých senátov Krajského súdu v Bratislave, existujúcej pred prijatím citovaného Stanoviska č. 1/2019; v záujme zabezpečenia právnej istoty všetkých dotknutých subjektov ako i naplnenia princípu predvídateľnosti rozhodovania znamenajúceho, že strany v spore môžu legitímne očakávať, že štátne orgány budú v skutkovo a právne porovnateľných prípadoch rozhodovať rovnako, nevyhnutné vychádzať z jednotných právnych záverov a prikloniť sa k právnemu názoru prezentovanému väčšinou odvolacích senátov na Krajskom súde v Bratislave vyjadrenom v prijatom Stanovisku a k argumentácii uvedenej v rozsudku na Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co 56/2018 12, z ktorej tento právny názor vychádza.

10. V súlade s vyššie prezentovaným právnym názorom je potom aj konštatovanie súdu prvej inštancie, že žalobcovi nárok na zaplatenie úrokov z nepovoleného prečerpania na účte v rozsahu žalobou uplatneného úroku 28 % zo sumy prečerpania nevznikol. Všeobecné podmienky poskytovania služieb

žalobcu totiž výslovne počítajú aj s nepovoleným prečerpaním prostriedkov na účte, ktorú situáciu treba pokiaľ ide o právo žalobcu požadovať od žalovaného úroky, považovať, rovnako ako pri poskytnutí štandardného úveru a vyhlásení mimoriadnej splatnosti (po ktorom okamihu rovnako ako v prípade nepovoleného prečerpania už dlžník stráca právo ďalej oprávnene disponovať s peňažnými prostriedkami získanými od veriteľa) za situáciu, kedy už po uplynutí splatnosti záväzku banke právo na úroky nevzniká a vzniká jej iba právo požadovať od dlžníka úroky z omeškania. Aj v zmysle čl. III. Účty a vkladné knižky časti A. bodu 23 VOP žalobcu, ktorých obsah žalobca zdôrazňuje aj v podanom odvolaní, ak účet dosiahne debetný (záporný zostatok), prípadne sa prekročí povolené prečerpanie bez súhlasu banky, debetný zostatok na účte klienta nadobúda charakter nepovoleného debetu, pričom v prípade vzniku takéhoto nepovoleného debetu banka zašle klientovi upomienku s požiadavkou na vyrovnanie nepovoleného debetu v lehote v nej stanovenej a klient je povinný nepovolený debet vyrovnať v bankou stanovenej lehote uvedenej v upomienke zaslanej bankou. Takto bankou určenú lehotu potom treba považovať za lehotu splatnosti úveru (sám žalobca v odvolaní zdôrazňuje, že v zmysle § 710 Obchodného zákonníka ak ide v zmluve určené, že banka vykoná do určitej sumy príkazy na platby, aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte, spravujú sa práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb zmluvou o úvere), a so zreteľom na už vyššie uvedené právne závery po splatnosti úveru už veriteľovi nárok na úroky nevzniká a veriteľ môže od dlžníka požadovať iba úrok z omeškania, ktoré žalobca v preskúmvanej veci neuplatnil. So zreteľom uvedené odvolací súd nepovažoval argumenty žalobcu, vychádzajúce z rozhodovacej činnosti iných krajských súdov v SR, ktoré dospeli k opačnému záveru, za dôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

11. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého v odvolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Podľa obsahu spisu žalovanému žiadne trovy nevznikli, je preto v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, potrebné rozhodnúť priamo tak, že žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.februára 2018 sp. zn. 7Cdo 14/2018 uverejnené pod R 72/2018 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 8/2018).

12. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).